

PAPERS

—Ingrata! Pensa que al serme infidel no has sapigut respectar els meus cabells blancs.
—Tu tampoc vares respectar els meus dotze anys.

Gran èxit de totes les noves atraccions

Elegantíssim café amb variat y esmerat servei, especialitat en horxata valenciana.

Skating-Ring : Esplèndit bar : Teatre Cine

SATURNO PARQUE

Els Urals, Montanyes russes y Watter-Chutte.—Plataforma de la rissa.—Tobogan amb ascensor de 3 canals.—Laberinto amb escala diabòlica.—Carroussel parisién.—Trapezis.—Sport-Walk.—Aéreo Sport.—Ferrocarril miniatura.—Tirs de colom, automàtics y original Pim-Pam-Pum.—Tots els dies tarda y nit, concert a l'hermós recinte per la música del Regiment d'Alcántara.

Entrada de passselg, 0,10 ptes. — Desde les 3 tarde y desde les 9 nit

LA RABASSADA

MUSIC - HALL

Cada dia, SELECTA FUNCIO de 10 a 12 de la nit, per distingides artistes.

HOTEL RESTAURANT

Obert dia y nit.—Habitacions reservades.—Cuina de primer ordre.—Servei a la carta y coberts desde 5 ptes.—Telèfon nº 7.645.

CONCERTS

En el saló menjador del Restaurant, de 1 a 3 tarde y de 6 a 7 de la nit (Five o'clock tea) per una orquestra de professors dirigida pel Mestre Pérez Cabrero.

ATRACCIONS AMERICANES

Scenic Ballway, Water Chute, Bowling Alloys, Cake-Walk, Casa Encantada, Palau de Crestall, Palau de la Rialla, Pasaels, etc.

Tramvia directe desde la Plassa de Catalunya a LA RABASSADA.

TEATRE ARNAU :: MUSIC - HALL

Tarde a les 6 y nit a les 9 y mitja

Seccions extraordinaries

GRANDIOSOS DEBUTS

GRAN EDEN CONCERT

== MUSICH - HALL PARISIEN ==

ALCAZAR ESPAÑOL

Orató, 7.—Gran Café Concert Restaurant a la carta dia y nit

Tots els dies a les 10 nit. — Exit verdaderament extraordinari de

LA 2ème REVUE DE L'ALCAZAR

completament diferent de la 1.ª—110 trajes nous—7 decoracions noves
50 belles artistes espanyoles y estrangeres

GRAN CASINO NICE

Tigre, 27, (Antigua Paloma)

Esplèndit saló el mes gran y ventilat

Grans balls tots els dies tarde y nit essent de moda els diumenges, dimars, dijous y dissapte nit.

El servei a correch de simpàtiques camareres.

LA BUENA SOMBRA Ginjol, 3

MUSIC - HALL DE MODA

Tots els dies tarde y nit esplèndit Concert y Sarsueletes de género alegre per artistes maques y de gran valia.
L'èxit més gran conegut en la present temporada es el de la eminent

NITA - JO

que cada nit surt el públic amb les mans trencades d'aplaudir en aquesta celebritat.

En aquest local se reuneix cada dia tot lo bo y millor de Barcelona

ENTRADA LLIURE : : BUTAQUES DE FRANC

Gran Teatre del Bosque

Espectacle Varié

El millor en lo seu genre, que s'ha vist a Barcelona.—Hi treballen un floret de parisenses espirituals, amables, artistes de gran valer

La Preciosilla

Farfalla

Zohana

Arctina

Aviat la FORNARINA y la orquestra de senyoretas de l'Olympia de París.

Restaurant a la carta : : Un foyer may vist.

REDACCIÓ Y ADMINISTRACIÓ, Palays, 22

Hores de 5 à 8

PREUS DE SUSCRIPCIÓ
 ESPANYA, trimestre . . . . . Ptas. 2
 ESTRANGER 3

Page anticipat

Deix treballs publicats en son responsables als seus autors.—No's tornen els originals.

PAPITU

Plans y Llaurant, S. en C.

N dependent de la casa Plans y Llaurant, va anar a la barberia. Quan el fadrí barber li va tenir la cara ensabonada y al moment d'anar-li a passar la navaja sota la polsera, va rompre la conversa:

—Y dons, cóm va la casa Plans y Llaurant? Se trevallà forsa?

—Sí, sembla que la cosa va forta.

Al sentir aquest comensament de conversa un parroquià que seia a la cadira del costat, amb el drap blanc lligat al coll, com si estés assegut a taula, se girà envors al dependent y li diu:

—Vostè, es de la casa Plans y Llaurant?

—Sí, senyor, per servirlo.

—Ja'l conec jo al senyor Plans.

—Ahl caramba.

—Vam estar apunt de fer un tracte.

—Ahl sí?

—Sí. Però no'ns varem avenir.

—No?

—No, porque les condicions que jo faig, no li van convenir.

—No se de que's tracta.

—Ja veurà, jo faig la usura.

Devant d'aquesta declaració del desconegut, el dependent de la casa Plans y Llaurant, no va tenir altra resposta que aquesta:

—Caramba, si que *amigo!*

L'usurer comprenent que'l seu company de barberia s'havia extranyat de la declaració, va dir:

—Ahl no, doncs, badi.

Se proibeix un lleig vici

'ensà que'l món es món ei renegar ha estat sempre una lletja cosa, castigada severament, tant severament, que fins s'havia arribat a cremar la llengua dels blasfems. Si avui en día, als que amb la

llengua practiquen lletjes coses, sels hi cremés, el món seria un món de muts.

El governador convensut de que es un vici molt lleig el d'aquestes vituperables llengües, ha prohibit la blasfemia en la via pública. Se veu que amb les llengües impures se vol fer com amb les dones també impures, que

se les⁸ fa retirar del carrer, reclinties a casa pera que s'estrabin sota sostre. Nosaltres que complint els manaments de Deu, donem a Deu lo qu'es de Deu y al governador —es un dir— lo que es del governador, ens abstindrem de dir res punible en el carrer, porque està vist que'l carrer es una cosa molt seria ont no's pot fer res, ni aigues menors, ni aigues majors, ni manifestacions públiques, ni privades, ni renegar, ni res.

Però deixebles d'en Peius, filosof de la blasfemia y respectuosos amb les ordres del governador, la nostra llengua, en públic no farà res, però en privat! En la santetat del domicili del PAPITU que es com tothom sab inviolable!

La fórmula, l'ha donada en Peius, el gran filosof y políglota, parlava de que's tenia de posar en les cases un lleterero que digués: «Aquesta casa no es cristiana. Se prega'l...»

Y aquí, allò tant gràfic que'l senyor governador proibeix, no més que a la via pública, però que's veu que serà consentit, si'l blasfem vianant se fica en un portal, com solen fer algunes dones desvergonyides quan se senten apurades.

—Mira, aquí lleigeixo que la sal s'apujarà, porque li han posat un impost.

—La sal raí; tu dius que jo no'n gasto.

—L'altre dia vaig trovar unes cartes que'm fan pensar que'ls meus fills son d'un altre.
—Caramba! Y qui es aquest?
—No ho sé; es que no firma.

La Raquel Meller y els seus paisans

A uns quants dies que ha debutat a la seva terra la Raquel Meller, acompanyada de la seva germana Tina y del seu «fox-terrier» *Górris*.

Per casualitat un dels nostres redactors se trovava a Saragossa y s'ha apresurat a enviarnos pel fil directe que tenim en aquesta redacció pera ús exclusiu dels de la casa, una interessant informació dels èxits de la Raquel en aquella terra baturra.

La màxima papitesca—diu el nostre amic—de que la Raquel es dona de sort, s'ha complert també ara. Y si no vejéu. Quan ella va debutar en el Teatre Parisiana, feia set dies que havien xiulat estrepitosament a la cadenesca Fornarina. Encara qu'els «chicos de la prensa» varen donarse pressa a parlar de l'incultura del públic, y a donarli un gran banquet de «judías con oreja» pera desaguiar-la, el cas es que la xiulada ja la tenia, y no hi havia ningú que li pogués treure els xiulets de demunt.

Amb aquest precedent, y amb la atmósfera molt carregada varen debutar les germanes Meller. Va cantar primer la Tina, y va passar sense pena ni gloria. Mes aviat se mostrà hostil el públic que benévol. Y arribá l'hora solemne. Sortí la Raquel y se feu el silenci. Llufa aquell capell de la ploma gran. De dalt de les altures una veu groixuda exclama en baturro pur:

—Quial! Que no se ti ve la cara, ridiós!

Pero ella sense inmutarse romp a cantar alló del «Firulí». Molt bé. Se girá la truita. Esclataren els aplausos. Ja s'havia fet seu al públic. Y els aplausos varen sonarli en les orelles fins que va acabar de cantar. Ja havia triomfat. Pera l'endemà s'anunciava una funció de moda aristocrática, doncs les dames saragossanes ja estaven desitjoses de sentir-la. Pero no sabien qué hi diria l'arquebisbe. Tot s'arregla en aquest mon.

El día de la funció, «El Noticiero», periódic carca, deia que 'el governador havia sotmés a la censura els *couplets* que tenia de cantar «una artista de Parisiana». Y ja ho teniu arreglat. Tothom cap a Parisiana a sentir el «Firulí», «La Modistilla», «l'Apatxe», etc., etc.

Els catalàns, com que ja consideran una institució catalana a la Raquel, no deixen d'anarhi cada día en gran nombre, y l'aplaudeixen forsa, tant que la gent ja's figuran que son la *claque*. Hi ha un senyor de Barcelona, que ocupa a Saragossa certa posició social, y qual cognom podria rimar amb Mongat, que no falta mai a les seccions de la Raquel

y encara se dedica a recrutar gent pera que l'acompanyin, doncs com té la dóna en un estat molt interessant a conseqüència del xampany del día qu'en Cambó va visitar el Centre Català, l'home s'en va per les seves y defensa a la Raquel a tot drap, esperant que algú li presenti pera demanarli una postal firmada.

Els músics treuen foc pels caixals perque'ls tracta quasi a puntades de peu. El primer día el mestre-director, s'hi va apropar y tot galant li digué:

—Es muy hermosa usted.

—Y a usted qué le importa?—respongué ella.—Usted á tocar.

En fi, nois. Procurarem que torni a Barcelona ben sencera. Tot lo sencera que sigui possible.

¡Ah! Allò, no se li coneix encare. Un xic la cara estirada y res més; tant llisa...

F. BASTOS.

Saragossa, 17-VI-12.

POTINS BARCELONINS

Desde la professó y diada del Corpus, la tertulia de ca'n Rocafort preparara uns esquellots: no se sab entre'ls tertulians, a qui seràn dedicats pro es murmura que seràn per en Loverdós, solter recalitrant empedernit fins arc, y desde avuy decidit a contraure el jou amb la senyoreta M. també de la tertulia Rocafort.

Ja saben doncs a quí van els projectats esquellots.

* * *

Desde aquestes columnes chismogràfiques y pertorbadores hem de donà compte de la desaparició d'ua flor exòtica que aquest hivern ha florit a Barcelona.

Inquieta com una papellona y hermosa com un sol del Nord la incomparable Nelly Tudury ens ha deixat per tot l'estiu.

Son molts els que la anyorarán.

En aquets desconsolats, els podem dir per atenuà llur desconsol que Nelly tornarà per l'Octubre, més fresca que may, més elegant y més hermosa, amb el seu cos esplèndid reconfortat pels embats sofers en els mars del Nord ahont passarà l'estiu com una perla despresa de la enclotxa.

Buscant fresca

Una de les coses més típiques de Barcelona son els tranvies de la línea de la Barceloneta y crec que a certes hores del día, principalment a mitjdia y a les 8 del vespre, no més s'hi troba que gent d'aquella salada barriada, modistetes, escriptors, sastreses que venen de tornar la feina, empleades del Sigle, saltataulells, senyores que venen de passeig, peixeters, y peixeteres que pleguen de Sant Antoni o la Boqueria, propietaris y desocupats que venen de dar el vol y que coneixentse tothom, poc o molt, y sent d'aquella gent que sempre en tenen una de fresca per dir, fan del tranvia una especie de cassinet, ahont devegades hi tenen lloch frases y escenes dignes de ser reproduïdes en aquest setmanari cronista de la gresca.

Per mostra en citarem una ocorreguda fa pochs dies.

El cobrador presenta els bitllets a una senyora que va acompanyada d'un noieta, la que's quedà parada al veure que li donen dos passatges dient:

—Com es això, dos bitllets?... si el meu nen no ha pagat mai.

El cobrador:—Senyora, el seu fill ja porta calses llargues.

Ella prenentho en broma:—Be vaja... així jo no hauria de pagar més que la meitat.

Una peixatera dirigintse al conductor:—Epl hereu, aleshores torneume els quartos.

En Machaco de l'Alcazar

I nosaltres fossim com uns jardiners y ens dediquessim a criar divertides y singulars criatures humanes, com altres pujen orquídees que semblen escarabats y roses que semblen cols, el nostre hivernacle més preuat seria indiscutiblement el constituït per els salons que serveixen de *foyer* y menjadors en l'acreditat concert anomenat «Alcázar Español», que tant dignament dirigeix don Ferràn Bayes.

Les plantes com les persones, se divideixen en mascles y femelles. De les femelles de dit hivernacle ni parlarne... Trasplantades d'altres llocs, indígenes o extrangers, se troven allí la pàlida sensitiva; la no-me-olvides (que ya te olvidaré yo); la opulenta peonia, y fins la hortensia amb moltes flors, molt vert y cap aroma.

Referitnos a les flors mascles, que son les que avui ens interessen, trovarem els aixerits clavells dels polls de l'aristocràcia; els sempre-vius *viejitos* amics de la Carmen Martí y de l'Agneta y sobre tot els negres tulipans representats per la flor y nata dels cambrers barcelonins.

Pro, fins dels cambrers volem fer tria. Així deixarem de banda y tirarem a recó a l'Enric el mosso filosof, a n'aquell que te'l cap pla y al Mefistófele qui serveix a dalt y tasta els sucs amb els dits. Ens quedem amb el Machaco.

El Machaco serveix be, es veritat: Te un tipet d'aquells amb el cap petit, el coll groixut, les celles espesses y els forats del nas negres, que fan tornar ximpls les dones, sobre tot si son franceses (1). Pero sobre tot y més que tot el Machaco es aficionat als braus y pràctic en les habilitats que pera jugarhi se necessiten.

Ahl es entusiasta del Gall. Honor al Machaco. Aixó ja indica al artista.

Com tota persona célebre, el Machaco te les seves anècdotes; no volem privar als nostres llegidors d'una recenta.

Un bon senyor grassonet, bufó y calvet arriba una nit a fer una miqueta de broma al célebre concert aont serveix el Machaco. L'home s'asseu en una taula, les dones brillen per sa ausencia, l'home se decideix per fer la broma sol solet y sopa en la soletad *del ermitaño espanta*. Com que sopant sol había fet economies, decideix fumar del bo. No porta mistos, y ahl imprudent, ne demana un al Machaco.

Aquet li dona, després amb el toballó li tira una *rebolera* y cuan més estorat resta el *viejito* li toca el front. L'home queda ert.

El Machaco diu:

—Eh? li he tocat el testuz!

L'Enric (el filosof) contesta.

—Ves que no't toqui el cul amb una puntada de *pesuña*.

(1) Vegis la senyoreta Gabby, qui li paga el cotxe y altres.

—No hi pensis dona, els homes tots son iguals.
—Si, pero els uns entren mes endintre que'is altres.

Carnet de la setmana

(Imprescindible per tot veritable llegidor de PAPITU).

Diumenge, 16.—Ja som al mitj de la calor. Aixís ho comprenen en Marxuac, corredor de cotons, en Blasco, propietari rural y l'incomparable Recasens, qu'estrenen uns trajos d'istiu que son l'admiració de tot el carrer Ample.—En el carrer Nou, trovém al «chevalier» Armand Villefleur, qu'ens diu que la Companyia qu'ha format per l'«Arnau» serà d'upa. Endevant, M. Villefleur y serveixins alegria.—En Baldric, de Gracia, te una sort amb les dones...! Si ho savéim...

Dilluns, 17.—Som al bell mitj de la calor y ja el popular Emili Guilemany, actor graciós com tothom sab, ànima del genre melodramàtic, ens fa sapiguer, que p'el proper Setembre ens prepara al Apol, grans novetats.—«Les Etoiles», qu'em vist ballar al «Doré», además de fer forsa goig, com a número d'èxit ho es aquí y a totes bandes.—Sembla qu'en el Parlament, l'imprescindible qüestió del joc, s'arreglarà aviat. ¡Hi ha una de «croupiers» en vaga que fa llàstima contemplar!... Veritablement, es un problema social que sembla qu'entre tots ho arreglarém.

Dimars.—En Miquel Utrillo, entra a *La Tribuna* a parlar de pintura. El llegirem que's dels que no's venen y les canta clares.—Fins arriat aquet sant dia, la Montoro no enllesteix d'endressar els regals que li varen fer en la nit del seu benefici.—L'explendent Eduart Marquina, disfruta de la més bona salut y ha donat llum amb tota felicitat a un nou noi amb tres actes que serà batejat dintre de pocs dies en les taules del Novetats. Anirém al bateig.—El senyor Ferreras (a) el «Tropical», ha descobert un nou sistema per hipnotisar casades. El seu amic Vallirà, per are, es qui corre l'específic.

Dimecres, 19.—Amb greu, dolor, desesper, ens despedim del nostre estimat y magre amic, Fernández del Soto, que pren comiat de la solterfa y s'ens va cap a montanya Felicitats y augment de població, amic Soto.—En Massana, en Rodríguez, en Morales, en Wilson, l'Armet, en Peris, en Reñé, en Lorca y l'Amechazurra del «Foot-Ball-Club de Barcelona», fan els mundos per anarsen a pilotejar a Sant Sebastià. ¡Que guanyin, els desitjem!—D. Romà Fontanellas y Almirall, senyor de totes prendes y veí del Passeig de Colón, en tal dia com avui, compra sis cadernerres a la Rambla.

Dijous, 20.—Sembla qu'en Sala dels dàtils, malgrat el jipi qu'ha estrenat, no trova xicoteta apropiada.—Trovem en un tranvia a n'en Lluïset Mir, del «Nou», fresc, grassonet, rialler... Naturalment amb tants èxits.—Tot quan se digui de la «Bengaly», la taconejadora més brillant de la época moderna, es poc.—L'Enric Gimenez y en Muñoz, a Tarragona amb els seus drames y comedies, fan tronar y ploure.—El conservador del Museu Provincial Tarragoní, senyor Poblet, continúa tant satisfet de la vida y contant les hores que li manquen, per anarsen a estiuejar a la seva finca de «recreiu».

Divendres, 21.—El xiroi Bastinos, cap de colla del jovent entremaliat, treu uns duros a la rifa y se compra un fonógrafo.—A la nit, gran funció benéfica p'els desgraciats de Villarreal Canta la «Luisa Batistini», de gentil figura, arxi-xic, molt mona, amb molta sal y a le qui li anuncíem, que com a canzonetista guanyará molts aplaudiments y molta moneda. Es género fi y artis-

tic, que fa de bon elogiar.—En aquesta santa nit, l'actor «Rafel Fernández, compère del Eden», celebra el seu benefici, amb un èxit sorollós. En Fernández y la «Chavera», molt ens varen fer riure amb l'aproposit, «¡Vaya caló!, sicalipsis recomendable. Per cert, que n'aquesta nit, ens va caure la saliva admirant lo ben tornejadades qu'estant, la «Murillo», la «Belflor» y la Montfort. ¡Qui'n be de Deu, «senyores! En «Parra» va ajudar amb graci a n'el beneficiat. ¡Fins a un altre, Fernández!

Dissabte, 22.—Tenim molt bones noticies, de que l'Alfons Par ha fet una maravel·la literaria. Ja'n parlarem.—En Saladrigas, pensa dedicarse al teatre. ¡Ah, y apropiat de teatre, savem per bona tinta, que una hermosa y fina dameta catalana, ocuparà bon lloc en la vinenta temporada, en una excelent companyia castellana.—Els preparatius del Gran Certamen de pianos de maneta, que's celebrarà el vinent Octubre, van endevant. ¡Animarse, organillers!

Epígrames

A Fraga, qual fama fan
ses figues corre pe'l mon,
les filles de D. Ramón.
cada any a la torre hi van.

Y despedintse dels Bohigues
els deien: —Si os animeu
y a veusens un dia aneu,
tastareu les nostres figues.

La descarada María
que ven patates a plassa,
tot lo dia crida: —¡A cinc!
¡A cinc, dono la patata!

—Per la platja les vesprades,
qué hi busca l'Agnès, Murull?
—Li han preguntat mil vegades,
y com que li falta un bull,
sempre diu: que cull onades.

Nota de viatge

Feia poc que s'havia inaugurat el servei de doble via en el brançal Terra-Lluna de la G. C. G. I. L^a. (Gran Companyia General Interastral Limited) y havíem decidit la dòna, llunàtica per cert, y jo, anar a passar els dies de Setmana Santa a casa dels seus pares a la Lluna, a fi y efecte d'aprofitar les ventajetes que ofería la Companyia y passar aquells dies que son de fosca a la Terra y que s'ensopegan de ser, en cambi, de sol esplendent a la cara de la Lluna que nosaltres teníem d'anar. Ademés, el nostre eteroesféric s'havia espatllat y l'ondista ens deia que tindriem que passar ben be set dies més avans l'aparell estigués en condicions d'obeir les transmissions H.

El día que varem emprendre la marxa ens llevàrem dejorn, puig encare que la G. C., etc., portès el nom de gran, la veritat era que'l servei de la Terra el descuidava una mica y sols tenia dugues miserables estacions, una al Pol. N. y l'altre al S. y nosaltres teníem d'anar a la primera y serhi a les 9 precises.

Per el camí, dins el nostre aerovoidic, li vaig fer veurer a la dòna les miseries que reportava el viurer en un planeta tan escarransit y apartat del centre universal, com el nostre. Mol temps hi havia que jo feia festetes a l'idea d'anar a establir a Saturn aont hi tenia un amic que s'hi guanyava molt be la vida y m'havia marconisat d'anarhi a fer societat amb èll sobre la base de la meva industria d'incubació d'òvuls humans fecondats, negoci que per aquí a la terra m'anava bastant per terra, y en cambi a Saturn hi havia molt més saturn per correr, puig ademés de la massa del propi planeta, un hom se podia estendre per l'anell y satélits. Pero la dòna, anava assimilant tranquilament el seu discoidic de nutrina y feia el mateix cas de las meves paraules que si ni sisquera sentis plourer. Com que havia vingut de la Lluna, trobava que la terra era mes gran y bonica que la seva patria; com tots els llunàtics, tenia mitj perdigó a l'ala y a les meves raons sempre contestava que no se volia allunyar dels seus pares que'ls tenia a quatre passes y els podia veurer tot sovint. Arrivarem al Pol N. quan justament havia acabat de decidirme de fer de la meva dòna una Ben Plantada, deixant la axis que hagués finit el temps del nostre pacte bilàtero-matri-metro-mensual.

Eren les nou menys 40 y a l'estació no hi havia ningú fora d'alguns empleats que manipedipulaben.

—Com s'enten!—vaig cridar—encare no son les nou

—Mira, te: com més rics, més animals.

y l'eteromegalofus ja es foral ¿quina exactitud es aquesta?

—D'aont es vosté y dispensi?—va preguntarme un empleat.

—De Barcelona.

—Barna... 41,13 lat, 5, 21 long.....—digué amb tot dubitatiu.

—Vosté dirà, homel—vaig exclamar, extranyat tanta ignorancia.

—Dispensi, no soc d'aquest mon, y fa poc que serveixo aquí—va dirme tot confós, y ple d'amabilitat me preguntà:

—A quina hora han sortit d'allí y dispensin?

—A les set.

—Doncs podien haverse enterat de la noticia que a les sis havem trasmés per tot arreu, que degut a un excés d'energia antigravitaria creada al Sol pera la forsa motor de la G. C. G. I. L^a, havia variat el centre de gravetat de la Lluna y en consecuencia també l'òrbita llunar, lo que havia produït una petita interrupció en el servei de la G. C. G. I. L^a durable fins que fóra arreglat el desperfecte, que's creia que no estaria fins demà.

La dòna que, naturalment, totes les coses de la Lluna l'interessaven, va preguntar si savien que hagués ocorregut algún accident als seus papàs, a lo que l'empleat contestà amb els seus ordinaris fins modos, que

MAX-

la Lluna efectivament, havia sofert un petit cataclisme, però que dels papàs de la senyora no s'en savia absolutament res.

—Què fem? —vaig preguntar entre dos estornuts provocats per el fret polar.

—Ja veuràs... ara ja som fora de casa... —va dir la dòna.

—No se sab que s'hagi interromput el servei del Pol S. Podrien anar per allà... —va insinuar melífuament l'empleat.

—Sí, però allí no surt fins a les 21, què farem mentres tant?... Escolta tu —vaig dir a la dòna tot esperansat— vols que'ns arriuem fins a Saturn a darhi un vistasso y si no es avui serà demà o un altre dia que farem cap a la Lluna?

—No pot ser, tinc ànsia per els papàs, figurat lo que pot haver passat; amb qüestions de gravetat no si poden fer bromes.

Me vaig conformar al considerar que la dòna que tindria el mes entrant, me la triaria (ojo, eh!) que no tingués ni pare ni mare, ni el més mínim cosí en el grau més ínfim y varem pendre'l directe de Pol a Pol passant per el centre de la Terra aont hi varem fer la cervesa durant el transbord, y al arriuar al Pol S. a les 11'40 y enterarnos amb satisfacció que si no hi havia res de nou podríem sortir en el eteromegalofus de les 21, ens varem

ficar al Bar automàtic de l'estació aont hi ferem un superb àpat de fruits enèrgics y sortirem després a la cassa d'òssos y foques pera esperar l'hora de sortida.

De lo que hi varem trovar a la Lluna, ja els en hi faré quatre quartos la setmana que ve.

HENRY.

Jocs de Sant Joan

Hem quedat que la nit de Sant Joan era una nit d'amor, una nit pagana de focs, de ví, d'homes despullats y dònes mitg despullades que's banyen a la llum de la lluna. Els poetes diuen que se sent per la terra la flauta del deu Pa, però creguin senyors que resulta una Pa sucat amb oli.

Les que ho entenen son les dones.

Nit d'amor s'ha dit? Doncs desseguida pensen amb un promés y no cal dir que pensen amb els ous y les faves. Perque pera una xicota no's comprénla revetlla de Sant Joan sense tenia, a una quan toquen les dotze uns ous o be unes fabes.

Si vol fer el joc dels ous, agafa un, omple got d'aigua, hi posa tres gotes d'aigua beneida y llensa després a dintre del got la clara d'un ou. Quan ho ha fet, resa aquesta oració:

Sant Joan Batista,
apóstol y evangelista,
feume l'art
del meu enamorat.

Com tot ve d'un ou, *omne vivum ex ovo*, senyors! —inclosó nosaltres els pobres homes, d'aquets ous que's llensen un got d'aigua en la nit de Sant Joan, en surten els enamorats; poc a poc la clara d'ou pren variades formes y les donzelles per lo que veuen en els ous, saben si'l seu promés serà militar o sastre o periodista o paleta o be ouer, ja que res de particular tindria que sortís un ouer d'un ou.

Després del joc dels ous, hi ha el joc de les faves, qu'es molt més senzill. Pera ferho se tanca previament una habitació ont hi hagi un llit. Sense llit, encara que la cambrag estigui a les fosques, no surt be el joc de les faves de la nit de Sant Joan. Després del tancament se

L'Angelita Ero y l'Instrument que l'acompanya.

llensen sota'l llit tres fabes, una pelada, l'altra sense pelar y la tercera a mitg pelar y quan toquen les dotze se fica una sota el llit, pera agafarne una. Si s'agafa la que està per pelar, vol dir que la noia, trobarà un promès ric, si ja està pelada que'l trobarà pobre y si es a mitg pelar que'l promès no serà ric, ni pobre, que farà la viu viu.

Hi ha dòna, que en la nit de Sant Joant, agafa les tres fabes.

El Passat el Present y el Futur

QUETS tres temps del nostre gran Peyus, acaparan el mercat y saben alabarse de les quatre parts del món.

Com qu'el bon humor del nostre severat barceloní es tan ample y abundós necessita els tres temps, de la sinfonia de la eternitat per

desenrotllarse, y aixís es que ni el món es prou gran per contení l'èxit que ha tingut l'obra que amb el titol... del Passat del Present y del Futur, acaba de publicar.

Els seus admiradors y amics, li van dar un champagne d'honor en el que hi va haver brindis entusiastes y plens de bon humor, pronunciats pe'ls concurrents, un dels quals al acabar la festa, va proferir una gran blasfemia, contra els detractors d'en Peio, que sense enténdrel el reventen.

El PAPITU, s'adereix als obsequis y a les felicitacions qu'aquets dies reb de tot arreu l'afortunat autor, tan ben dotat per la Naturalesa.

Un "corrido que fica els peus a la galleda"

A Sabadell tenen per Patró a Sant Feliu y per jovent un gran plantell de *corridos*.

Un d'aquets, anà dies enrera a visitar a la *querida* qui viu aquí en Barcelona; passà una tarda voluptuosa, espléndida, deliciosa amb tots els refinaments de l'art que belluga.

Com que comença a fer calor y amb la calor les passions s'encenen amb més intensitat, no'n va tenir prou amb la *sessió* de la tarda y va decidir repetirla a la nit. Mira—va dirli a la seva *prenda*—avui me quedaré a sopar amb tu, després anirem al teatre y sortint del teatre, tornarem a repetir la *sessió* de la tarda; per lo tant, me'n vaig a posar un telefonema a la familia, dient que no passin ansia que aventme escapat l'últim tren m'he tingut de quedar a Barcelona. Aixís ho feu, o sigui tal dit, tal tet, y el nostre *corrido* passà amb gran gust, la *sessió nocturna*.

L'endemà dematí, retornà tot satisfet cap a Sabadell; arribà a casa y trovà a son pare, qui per ser home de barrila es mal pensat y com a primer Deu vos guard li diu: «apa *mano* com te deus haver divertit.... vaja, no dissimulis que ho sé tot». El pobre xicot es va veurer fumut, restà tot confós y tot seguit començà a maliciar dels seus companys; que si ho ha dit en Manel, que si en Pau, que si en Pere.... Aleshores son pare amb aire triomfal fica mà a la butxaca, treu el telefonema y pregunta a son fill:

—A quin'hora surt l'últim tren de Barcelona?

—A les nou.

Y a quin'hora vas posar tu el telefonema dient que t'havia escapat l'últim tren?

El *corrido* restà esmaperdut; no sapigué que contestar. —Doncs ja t'ho diré jó—respongué el pare—El vas posar a dos quarts de vuit y a les vuit nosaltres ja el teniem. De manera que quan encara faltava un hora per sortir el tren, nosaltres ja sabíem que t'havia escapat y suposo que no't devies pas quedar per anar a missa.

—No'm vaig quedar porque.... havia d'anar a *apagar foc* respongué seriosament el *corrido* tot comprenhent que no foren en Manel, ni en Pau, ni en Pere quins

el delatava sinó que fou la seva imprevisió que li feu posar el telefonema dues hores massa aviat.

que havia vingut, ell que mai sortia a la nit. A lo que respongué ingenuament en Kosmophilo:

—Veurà, he vingut perquè en els banquets sempre s'hi menja algún requisit.

Ja tenim dones al Bosc obert amb cassa major de pel y pelada.

¡Cassadors! Sarrons, nits y armes al punt de dalt.

TEATRES Y CONCERTS

El Gran teatre del Bosc que per dirho en castellà traduït senta sos reials, en el mateix cor de la que fou en sa joventut Vila de Gracia, y avui forma dignament en la part alta de la nostra Barcelona; en el Gran teatre del Bosc que com a bosc ha sentit d'aprop les més dolses canturies del russinyol y com a teatre ha contingut els millors y més baratos cantaires del món, s'ha obert de bat a bat, sota'ls auspicis d'una empresa experimentada y rumbosa, encarregada de refrescar, escalfant a la vida alegre de Barcelona, que moria de caló y ensoïment entafurada en els foiers propis de l'hivern.

El divendres se celebrà la *première* al estil dels grans teatres de París y Londres, ciutats que de mica en mica s'aniràn assemblant a Barcelona si'ls barcelonins no tenim cap encontre.

L'*elenco* es importantíssim y distingit, el genre francès hi es abundant y encoratjadó; les artistes que hi admirarem cauen de plè dintre del gust dels barcelonins tant si son homes de mèrit, com si son homes de preu o simultànis que son els que més abunden pera major honra y gloria de la nostra ciutat.

La Sergine Denay, per exemple, serà de les que s'ha de pendre torn dos dies antes per poguerla consultar y la Farfalla es tota ella una novetat d'un excentrisme modern que farà tronà y ploure. Si per tot el cos vincladís y elegant d'aquesta Farfalla hi te l'expressió y'l moviment que te en els ulls y en les galtes de la cara, es segur que'l que la probi l'adoptrà, perquè com diu molt be l'anunci

«Probarla es adoptarla».

Les altres tenen totes y cada una d'elles el seu deix propi y original, lo qual vol dir que'l senyor Valls qu'es el que les ha triades, en sab la prima y coneix la percaia.

Els debuts que s'anuncien son també de sensació.

El 13 de juliol, la Fornarina que ve a recobrar el lloc que li pertoca a Barcelona, la Pepita Sevilla, la Morana, la Aritina, les Sris. Grils y fins a 50 noms brillants y representatius de dones hermoses que faràn el seu Agost mentres nosaltres suarem el nostre. La Pepita Conde, tant celebrada per tothom, ens ha promés una sorpresa pel día del seu debut que serà com sempre un acontereixement.

Per de prompte l'obertura del Bosc, ja ha lograt treure de pollaguera al venerable Kosmophilo que va presentarse al banquet inaugural amb aquelles barbes infinites d'apòstol avuiat. En Tubau va preguntarli per

NOVETATS.—*Doña Desdenes*.—Es d'en Linares Rivas Astray. Es una opereta sense música, es poca solta y propi per dies de moda,—això es, que's pot mirar a les senyores, timarse, parlar alt, que la comedia, sempre lliga.

El diàlec es brillant... Allí t'enginyes tothom... Això sí, el treball tant de la María com d'en Fernando com d'en Thuiller, l'explendidés y riquesa, admirables, magnífics. Com qu'això es la veritable comedia.

TÍVOLI.—En *Pepin Fernandez*, el més entremaliat dels autors que corren, el dissabte, nit del seu benefici, ens va esferir amb una moxiganga, que li diuen *La víctima*, que'ns va fer l'efecte que'ns trovabem vint anys enrera, en la nit dels Sants Ignoscents. *Las hazañas de Juanito el de Molares*, dels Quinteros, ja es més literari y els xistos ingeniosos, encar que als prínceps del trimestre se'ls te qu'esser un xic més exigent. El beneficiat, va posari el coll y els aplaudiments no li varen mancar.

CÓMIC.—En Linares Becerra, autor d'una pel·lícula melodramàtica que varem patir fa uns dies, ens ha servit, una ben intencionada obreta *El cuento del dragón*, que te de tot o siga bo y dolent. Lo que sí es indubtable es que'l senyor Linares Becerra, un día o altre, l'endevinarà, doncs no li manca la picardia de les taules. Es qüestió de paciència. La versificació de l'obreta, es senzilla y els ripis no surten, que ja es prou. L'aplauso que's te que donar al autor, es per no fer sicalíptiques a la marroquí a tall d'aquell esperpento de *Pais de las hadas* y demés fills llegitims y naturals. Veadura amb solta sí, (nosaltres en som partidaris), bruticia seca, nó, ens estimem més les sensibleries del senyor Linares. De l'interpretació, la despampanant Angelina Villar, la salada Pilareta Martí, molt just en Güell y molt alegre en Pep Vinyes.

KEIFFER.

— Qu'és això que t surt al front?
— Conseqüències d'anar de nits.

Contes populars catalans

La Somnàmbula

L'hereu Pruna era un minyó de lo més trempat que corria pel llogaret de Tagamanelapera; portava el vestit de les festes amb currutaqueria y el clavell a l'orella d'una manera escaienta. Prou ho deien les fadrines:

— Es un galant mosso l'hereu Pruna, fa?

Però el minyó tenia la feblesa de les coses ocultes; d'ensà que una gitana li havia dit que la seva planeta era arribar a *duca*, no passava gitana pel llogaret que no

fos assetjada, ni tiradora de cartes que no li fes gratar la butxaca. Mes la seva ilusió era topar amb una somnàmbula, car ella li diria la veritat sense dubte, que una somnàmbula parla adormida y per xò veu més bé la planeta.

Un día va saber que en un poblet de la rodalça s'hi acabava d'establir la dona que desitjava, una somnàmbula de carn y ossos, que's tractava de tu amb les planetes y endevinava les coses com per miracle. Veusaquí l'hereu Pruna, que tot xano, xano, cap al poble vehí faltangent, y arribat al poble, cap a cá la somnàmbula. No n'hi havia poca de gent qu'esperava torn! Tot esperant, les dones li contaven prodigis. Per fi va tocar-li an ell; la somnàmbula estava seguda a una cadira de brassos y amb els ulls venats:

— Qu'és vols de mi?

— Vull que'm diguis si seré *duca*.

— No veig cap *duca*. No passaràs de ésser fill del teu pare.

— Ahont es el meu pare?

— A la vinya. Jo'l veig. Ara cava.

— Però si el meu pare va morir fa vuit anys.

— T'enganyes. El que va morir fa vuit anys era'l marit de la teva mare.

L'hereu Pruna va perdre l'afició a les coses ocultes.

Dels pecats dels pares...

Conten que un altre hereu molt currutacu anomenat Riera, feia anar en doina les fadrines del poble qu'era un gust. Pla bé que podia ferho el molt ben plantat! Tan prompte'l trovaven a la vinya menjant fruita amb la masovera del Màs Ventós com a l'hort amb la mateixa filla de l'apotecari. N'havia fetes de verdes y de madures y ja era un fadrí molt granat, quan, ja més reposat y amb ganes de tornarse home de sa casa, decidí casarse.

Trià la fadrina que més li convenia y quan la tingué facilment conquistada, va anarsen un día a casa y digué:

— Pare, vull casarme.

— Ben pensat, noi. Ja l'has triada?

— Sí, es la Quimeta de cal Xic.

Son pare arrufà'l nas, callà una estona y per últim digué amb gran esforços:

— Fill meu, ho sento, però aquest casament no pot fersel Jo he sigut un plaga en la meva joventut. La Quimeta de cal Xic es filla meval

L'hereu Riera va quedar tot parat, però callà per prudencia y s'en trià una altre; la Pona de can Tabella.

— Pare, vull casarme ab la Pona.

— Noi, me dól confessarho, però no pot ésser. També es filla meva.

L'hereu Riera va quedar-se de pedra, bon xic amoinat y amb un pam de nas. Però també callà.

Va buscarsen una altra. Y mireu qu'es cas: també'l seu pare va dirli que era filla seva.

L'hereu Riera, tot enfurimat, no volgué callar més temps; això ja era massa y bitllo, bitllo, s'en va de cap a la seva mare y li contà tot.

La seva mare l'escoltà amb una gran calma; el noi se pensava que s'enfurismaria, però no, no. Si el pare havia gosat fer al noi tan greus confessions es perque's tractava de la felicitat del fill. Ella també havia de contribuir a fer aquesta felicitat.

—Fill meu—digué quan l'hagué escoltat prou,—si no es més que per lo que m'expliques, ja pots casarte amb qualsevol de les tres fadrines que has anat triant, perque has de saber desde avuy, me dol confessarho, que tu no ets fill del teu pare.

FOLK LORE.

Coses del Sr. Robert

Conta el Sr. Robert, empordanés de soca-arrel, ven-tejat per totes les tramontanes y propietari del cor del l'Empordà; quan vivia a París, com a bon empordanés, va coneixer una anècdota de Napoleón y està empenyat en que tothom la sàpiga.

La Casa, que no està constituída per fer la contra a ningú precisament y menys al simpàtic Sr. Robert, li ha promés fer servir al PAPITU de vehícol expendidó de la anècdota napoleónica que reprodurem en francès, primer per dar gust al Sr. Robert, amic íntim de París, y després per que el vert que caracteritza a la cosa, si la diem en francès serà *vert gazon* mentres que en català fora vert de lloro.

Conta doncs el citat Sr. Robert, que Napoleón era aficionat a dones extranyes y fora de concurs, cosa per altra part molt justificada y un dia aburrit a la Malmaison (sempre parla el Sr. Sanpere), va cridà an en Talleyrand demanantli que li proporcionés una dona quin pelatje tingué el color del famós pèl de panotxa.

Talleyrand (segueix dient el Sr. Robert), crida an en Brillat-Savarin y li trasmeté l'august y anguniós encàrrec, tota la cort es posà en moviment cercant la dona de pèl roig que l'Emperador desitjava.

El conflicte era gros perque no la trovaven en lloc.

En Talleyrand (segons el Sr. Robert), home de ràpides decisions, resolt a no contradí els desitjos del Emperador y no trovant en lloc la peliroja desitjada, prengué una de les seves serventes, la més guapa, la més experimentada, y ab fuxina, colorà rabiosament roijós, els cabells de la serventa que avans eren negres com una mora.

Precipitat en Talleyrand (texte del Sr. Robert), va descuidarse la tintura d'altres indrets ahont el cabell no es cabell encara que sigui pèl, y presentà al Emperador, a l'esclava retenyida.

En la cambra imperial y en plena intimitat, observà les diferencies de pelatje el gran Napoleón y senyalant-les amb el dit de la mà, li digué indignat a la serventa estupefacta.

—Rouge et noir !! ??

A lo qual, la roja a mitjes, conten que va replicà:

—Rouge et noir ; Sire, faites vos feux !

CORRESPONDENCIA

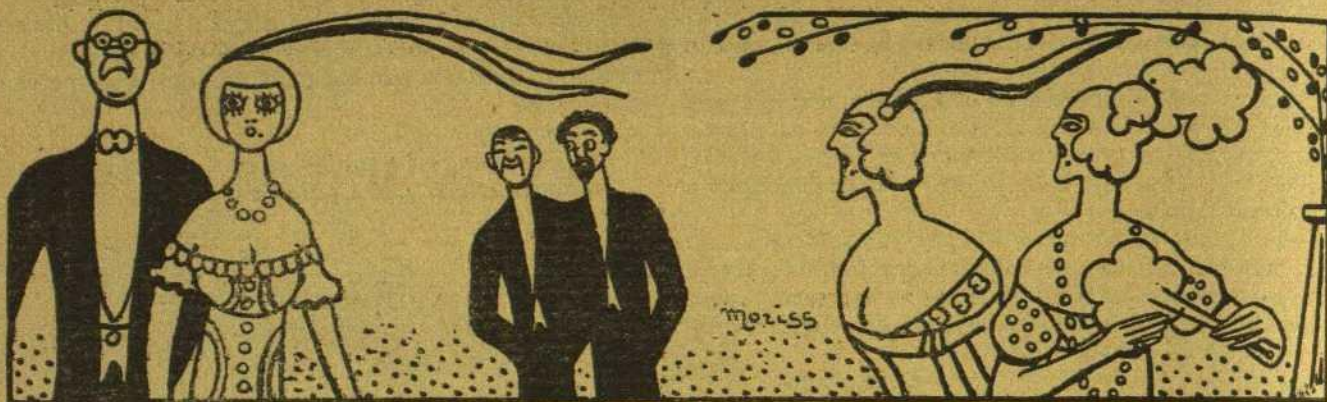
Pastanaga, Entre poc y massa.—*Sistachs*, Per lo que diu de no saber escriurer el català, no cal qu'es molesti, nosaltres tampoc el sabém escriurer, que per lo referent als dos dibuixos dec dirli, que si publicuessim l'un seríem perseguits per la justicia humana y si publicuessim el segón, per la santa Mare Iglesia.—*Raquelista*, mil mercés y gracies mil.—*Leonart*, pero com Mare de Deu els hi podríem fer entendre a vostés estimats admiradors que'ns envían xistos, que la verdor te un límit?—*El pajarito humano*, enviins els altres y li publicarem el present.—*Devhón*, y qu'es ignoscent vosté. Miri que jugar-se una pesseta a que'l PAPITU no publica el xisto que V. ens envía, demostra coneixer poc la gent amb que tracta. Nosaltres sempre ens hem confessat els més poques soltes y els més indecents de la terra.—*Un canalla*, ens alegrém molt de conèixer y ja sab ont te uns amics a la seva disposició; Al domicili de V. hi ha estat tot Barcelona. Li publicarem les semblances perque es vosté y comentem lo de la senyora que amb tan bon acert vosté ens envía per correu.—*J. A. B.*, Sí, senyor, van.—*Felus*, Després de felicitarlo, passo a dirli desseguida, que si no hi ha res de nou, els hi publicarem.

Jordi, Si be examina la Correspondencia del PAPITU, veurà que fa cosa de un mes y mitj, qu'es contesta amb regularitat. Avans d'aquet temps per motius de familia, no's contestava ni's feia cas de lo molt, y bo que en aquesta casa se reb d'un cap de día al altre. Expressions als del *Fomat*.—*Alegrias*, Home senyor Alegrias, lo que V. diu no's diu ni amb una careta a la cara y molt menys escudanse amb el més cobart dels anònims. Aquesta casa pot ser immoral com ho es tot lo dels llocs de diversió, pero aquí no s'insulta a ningú, ni's fa mal a les persones.

Sistac.—Lo que'ns envía está mol ben tramet, y els llegidors del PAPITU, pagarian doble per poderho llegir no per posarhi l'ull, pero si ho publicuessim aniríem a presiri vosté y nosaltres.—*Lluís*, D'ahont Mare de Deu se'ls treu aqueta escrita tant poca soltes?—*Serafi*, Quant tinguem una estona llegirem el «Boletín del Centro de Nuestra Señora de la Merced», pero li agrairíem amb tota l'ánima que si un altre día ens fa l'obsequi d'enviarnos aquesta celestial publicació, senyali vosté mateix amb llapis blau cel, lo més apropiat pe'l PAPITU, que's tot un senyor setmanari de la broma.

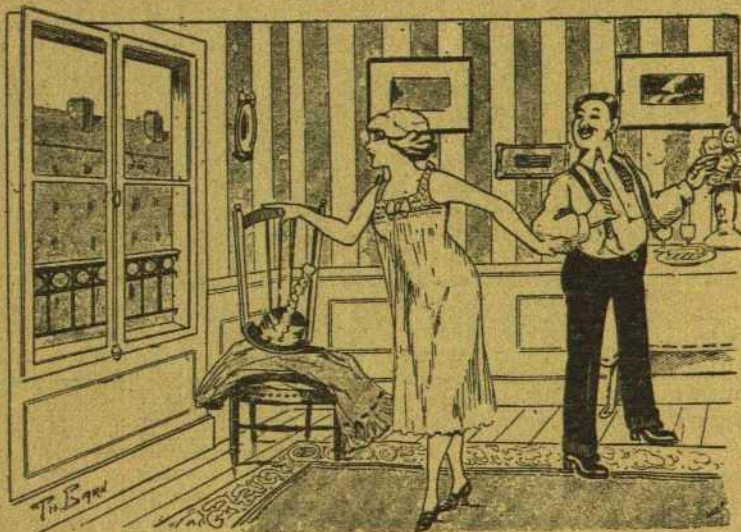
Gussani.—Va.—*Pitus*, Li publicarem quant més aviat millor.—*Mun*, De tot lo qu'ens envía no més en podrem aprofitar un xisto.—*Badó*, Está molt ben escrit lo de vosté pero no ve a tom.—*Duende del Doré*, vosté fa cara d'haverse enfadat, per lo que li varen dir. No s'enfadi home, perque nosaltres reconeixem els seus mèrits, per lo que'ns conte dels concurrents al «Cine Doré», ens sembla poc interessant pe'l públic en general, malgrat l'importancia del actor Ricart Güell.—*Kun*, sont molts els que com V. se queixen de les errates d'imprints del nostra setmanari. Nosaltres, com es natural, som els primers en queixarse de la mala feina dels correctors de probes, però qui paga mana.—*Selep*, Entra a la cartera dels dibuixos per publicar amb xisto y tot.—*Valenti*, anirà sortit tot.—*E y H*, Ens sab molt greu, però no ho podem publicar, per lo relliscosa qu'es la manera de patinar dels seus personatjes.

L'HUMOR EXTRANGER

—No'm negarás que te uns ulls espléndits.
—Ves qui ment, si'l seu marit es oculista.

(Pages folles).

—Al amor meu, els veïns ens veurán perque no hi ha cortines a la finestra.
—Axó rai, posi la camisa.

(Pages folles).

—Sembles molt joveneta. Ja has servit?
—Si, senyora, ja'tinc un noi.

(Le Soutre)

Passeig de Gracia, 18 BASTIDA Carrer de la Canuda, 7

Única casa que ven a preus sens competència les últimes creacions de París y Londres
Camisería, Corbatería, Sastrería, Bastonería, Genres de punt y demás similars

Trouseaux reclam de la temporada.

- 3 Camises
- 3 Camisetas
- 3 Pantalons
- 3 Parells mitjons
- 3 Mocadors
- 3 Colls
- 3 Parells de punys
- 3 Corbates ó 1 corbata 1 tirants y 1 parell lligues

Tot de bona classe per 25 pessetes

Perfumats al Chevalier d'Orsay dintre un estuig

SASTRERIA, Ermilles fantasia desde 2'95'ptes. Pantalons panyo superior girats d'abaix desde 8'95'ptes. Trajos complets última creació fantasia 35 ptas.

Vendes rigurosament al comptat

SALINGEN: PARIS: BARCELONA: FABRIBA

Primera casa d'Espanya

Especialitats amb navajes d'afeitar y eines de tall fines: Marca propia R. Roca se venen assegurades. **PREU FIXO.**

Plassa del Beat Oriol, núm. 10, junt al Pi
S'esmola de tot y tots els dies

GONOROL

SANTALOL SOL

Únic principi actiu de la Essència de Sàndal, la eficàcia de la qual ha sigut reconeguda com superior a quants medicaments s'anuncian pera curar la *Blenorragia* en totes ses manifestacions, *Cisfítis*, *Albúmina*, *incontinència d'orina* y altres. Mètode senzill y econòmic.

AVIS IMPORTANT: Pera evitar en quant siga possible que els malalts puguin ser sorpresos en sa bona fe o ignorància, demaneu sempre **SANTALOL SOL** amb el nom **GONOROL** que hem patentat expressament pera dit objecte.

VENDA En totes les farmàcies, dirigint les demandes, reclamacions y consultes a **Farmàcia SOL**, Corts, núm. 606 (cantonada a Balmes). **BARCELONA**

**Pellets del
Dr. Mackenzy**

Curen els refredats

DR. CASTELLARNAU

VIES URINARIES : MALALTIES SECRETES

RAMBLA DEL CENTRE, N.º 11, PRAL.

